

man skal være for hastig til at opgive det. Jeg skal for Øvrigt kun tillade mig et Par Bemærkninger over for den høitærede Justitsminister i Anledning af hans Udtalelser om Forslagene under Nr. 13 og 14. Hvis jeg forstod den høitærede Minister ret, vilde Vedtagelsen af disse Ændringer dog ikke lægge uoverstigelige Hindringer i Veien for Lovforslaget; men han sagde, at man derved tillige vilde ramme dem, som vare uftyl-dige i, at de vare borte. Dette Nam, eller hvad jeg skal kalde det, er jo dog ikke saa forskraeffeligt; thi Vedkommende kan jo, inden han reiser bort, befuldmægtige en Anden, og naar den Mand, som saaledes sættes i hans Sted, er en god Mand, som det hedder, samt naar hans hele Virksomhed desuden er begrændset af Skifteretten, saa synes jeg dog ikke, at der kan være Tale om, at der egentlig sker den Fraværende nogen stor Uret. Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning til Forslaget under Nr. 59 til § 77, hvilket den høitærede Minister i Øvrigt ikke modsatte sig. Jeg er imod dette Forslag af den Grund, at det gjør et Indgreb i de Privates Ret til at handle med Boet. Naar der først er overdraget dem Eiladelse til selv at skifte og dele, uagtet der er umyndige Arvinger, saa siger jeg: Lad dem da ogsaa i Forbindelse med den, der er indsat som Værge for de Umyndige, gjøre, hvad de finde bedst i saa Henseende. Jeg har jo allerede, da jeg før havde Ordet, hentydet til, at der kunde indtræffe Tilfælde, hvor det kunde være til stor Skade for de Umyndige, om Retten til at udlægge Værdipapirer ikke gaves; men for Resten skal jeg bemærke, at naar dette Forslag udstemmes, har jeg ikke Noget imod, at der til 3die Behandling indfattes en Bestemmelse om, at det ikke skal gjælde for Aktier. I den Henseende er jeg meget villig til at mødekomme det ærede Medlem for Sørs (Alberti); men jeg tror, som sagt, at ligesom det har sine store Ulemper og undertiden kan volde store Tab for de Umyndige, at Eiendomme absolut skulle sælges, naar saadanne ere tilstede, saaledes kan dette ogsaa være Tilfældet, naar Værdipapirer skulle sælges til enhver Tid.

Alberti: Jeg stylder den høitærede Minister et Par Oplysninger, og naar jeg har meddeelt dem, skal jeg ikke opholde det høie Thing længere, da ærede Medlemmer synes at være lidt længselsfulde efter denne Forhandlings Afslutning. Det ene Punkt, hvorom jeg vil tillade mig et Par Uttringer, er det sidste Ændringsforslag om Lovens Krafttræden samtidig med Sportelloven. Jeg tillod mig at udtale den Betragtning, at den finant-sielle Side af Sagen havde en overveiende Betydning. Dette har jeg gjort, fordi det foreliggende Lovforslag i det Væsentlige kun opretholder den Skiftemaade, som har udviklet sig i Aarenes Løb, og derfor er Forholdet ved denne Lov af en anden Bestaaffenhed end ved den forrige Skiftelov,

som vi havde for her, nemlig Loven om Konkursboer, hvor man søgte at opnaa en ønskelig og tildeels nødvendig Forbedring ikke blot i Retspleien, men ogsaa i det hele Retsvæsen, saaledes som det havde udviklet sig med Hensyn til Pantfætning af Løssøre o. s. v. Den Gang var det Theoretiske det Overveiende for mig, men her vil det Finant-sielle være det. Naar jeg angaaende nærværende Lovforslag har henvist til forrige Samling og sagt, at det finant-sielle Punkt den Gang forhindrede Loven i at udkomme, saa vil jeg tillade mig i den høitærede Ministers Erindring at tilbagekalde den lange Tid, hvori Lovforslaget henlaa i Landssthinget, og efter hvad man den Gang sagde mig, var det blot Forhandlingerne i Landssthingsudvalget om de finant-sielle Punkter, og navnlig om Erstatning til Retsbetjente, som forvoldte dette, og da Lovforslaget kom her ind til 1ste Behandling, fremhævede jeg netop, at det var den finant-sielle Side af Sagen, som nødvendiggjorde, at Sagen gik i Udvalg. Hvis Lovforslaget ikke var gaaet i Udvalg den Gang, vilde det vistnok være gaaet igjennem. Det er disse Oplysninger, som jeg troede at maatte gjøre over for den høitærede Minister. Det er ikke min Hensigt ved dette Ændringsforslag at opnaa et Tryk af den ene Minister paa den anden; men det er min Hensigt med dette Forslag at lade den finant-sielle Side ved vor Retspleies Omdannelse en Gang komme til Orde. Det er min Hensigt, naar vi komme til Sportelloven, at forsøge paa at faae at vide, om Proceskommissionen har gjort noget Overflag over de Udgifter, som Staten vil faae, naar den dømmende Magt skal adskilles fra Dvrighedsmagten. Jeg tror, at dette Spørgsmaal vil fremstille sig som nødvendigt, naar vi komme til den anden Lov. — Det andet Punkt, hvorved jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger, er af en noget underordnet Betydning; det er nemlig Spørgsmaalet om Dpreisning. Der maa vist være en Misforstaaelse mellem den ærede Minister og mig om dette Punkt; thi den ærede Minister vil jo selv indrømme Dpreisning, og jeg er enig med den ærede Minister i at indskænke Tidsrummet for Dpreisningens Meddelelse. Spørgsmaalet bliver da altsaa, om det, at faae Dpreisning, skal være en Bevillingsafg, en virkelig Naadesafg, eller, som hidtil, en retlig Udkomst. Jeg har en overordentlig stor Mistillid til Embetserklæringer. Jeg har den i den Grad, at der er Minter — eller for at tale mere almindeligt — der er Dvrigheder, baade Overdvrigheder og Underdvrigheder, til hvilke jeg aldrig indgiver nogen Ansøgning om nogen Ting, fordi min Erfaring har lært mig, at jeg aldrig kan blive forstaaet af disse Dvrigheder, men at de altid misrekommandere det, jeg søger. Dette har jeg ikke villet lade gaa ud over mine Parter, og derfor har jeg for visse Dvrighedspersoners Vedkommende i mange Rider udslaaet mig for at skrive Ansøgninger. Nu vilde jeg virkelig nødig